metsas aidata! piddi ta tale wasto hakkama? kellega! kõik mis tal käes olli, olli üks kasaka ratsa kantsuk, kelle warre otsas üks tinnast kuul kõlkus; kord tulli tal se mõtte puu otsa ronnida, agga kust aega wõtta, sellepärrast kargas ta siis ühhe lähhema jämmeda puu tahha, kus pätsiwadder tedda kohhe kõige puga kaissu wõtta püdis, temma armo käed ullatasid agga puu ümber ükski ja nüüd wirrutas mõisnik kõigest wäest kuliga ikka ta käppade pihta. Seddawisi kerutasid nad liggi pole tundi — igga innimene woib mõista, et üks nisuggune pool tundi nattuke pikkem on, kui pool tundi keskhommikust maggada — wimaks läks pätsil se aeg agga ommeti iggawaks, ta põris ümber ja läks metsa; mõisnik mõtles jubba korra, et ta nüüd peäsnud on, agga nattukese aea pärrast põris päts sure sülletäie risuga jälle taggasi ja hakkas puu äre aeda ehk walli ette teggema, nenda et mitte ennam ümberringi jooksta ei woi, ja se nõu olleks tal korda läinud, kui mitte korraga suur kisa ja kärra kotto poolt polleks tõusnud ja tedda kangeste hirmutanud. Õnneks olli se wallaline hobbune kohhe koeo tulnud ja meie ühte õnnetust kartes, — mitto hobbust saddulase, püssid selga ja nenda hüdes ja karjudes metsa; sedda olli nüüd wanna pätsiwadder kuulnud ja tuhhatnelja metsa plagganud."

Kuida mõnni mees ennast toidab.

Saksamaal ühhes suremas linnas hulkusid kaks päewawarrast mõda ulitsat, kahhe käppuga kõhto kinni hoides ja nõu piddades, — kus pole nad peaksid minnema, et sellite mahha wõiksid heita ja endile soja päewa kurko paista laska; sest aeg olli lõunes — ja nende lõuad polnud jubba ammugi ühte soja lussikast maitsnud. Nenda eddasi, ühhest suest maast mõda minnes, kukkus ühhele neist, üllalt teise korra pealt middagi mütsi peale ja sealt jalge ette mahha; kohhe tõstis teine händapiddi ühhe pisukese surnud hiri maast ülles, mis haknast wälja wisatud olli. Hakkatuses tahtis essi-